

†

Wij geloven in het eeuwig leven van
eerwaarde heer

NOËL SCHOORENS

geboren te Ronse op 23 augustus 1910,
priester gewijd te Gent in 1935
leraar aan het Sint-Franciscus Salesius-
kollege te Wetteren 1935,
onderpastoor te Deinze Sint-Martinus 1941,
pastoor te Opbrakel 1957,
pastoor te Eke 1962,

godvruchtig overleden in het Sint-Vincentius-
ziekenhuis te Deinze op woensdag 21 maart
1973.

De grootheid van pastoor Schoorens lag in zijn eenvoud. Hij bezat die echte nederigheid waarvan Christus in Zijn bergrede spreekt. Daar lag ook de bron van zijn geluk. Hij was een gelukkig priester, en zijn leven was daarvan één getuigenis. Omdat hijzelf in zijn roeping gelukkig was kon hij ook dienstbaar zijn aan anderen tot het uiterste toe. Zijn administratief talent heeft hij in dienst gesteld van zijn priestertaak, geen moeite was te groot wanneer het maar de Kerk ten goede kwam.

Het was zijn grote vrees ook maar iemand te kwetsen; hij was geduldig in het verdragen zoals Christus, rijk aan vergeving. Maar wanneer eerlijkheid en recht op het spel stonden nam hij moedig zijn verantwoordelijkheid. Hij had een grote eerbied voor de tradities van de Kerk, en met de

psalmist zal hij wel gemeend gebeden hebben: «Ik vind mijn vreugd in uw wet». (ps. 119, 70). Toch was hij geen man van de letter, wel van de geest. Ook in de rijke tradities van die Kerk zocht hij steun voor zijn gebed.

Voor zijn mede-priesters was het een geluk met hem samen te werken. Zijn rust, zijn voorzichtigheid, zijn mildheid waren een houvast. Hij kon zo'n banden scheppen van genegenheid, dat men hem graag opnieuw ontmoette wanneer men op een ander terrein werkzaam was. Want gevoelig voor verlangens van anderen, was hij ook dankbaar voor iedere attentie voor hem. Hij was een trouwe vriend. Tenslotte gaf hij zich volledig aan de mensen tot wie hij gezonden was. De mensen voor wie hij priester was betekenden voor hem alles. Eenzamen, beproefden, armen of rijken allen konden bij hem terecht. Het mildst was hij wanneer hij kon geven in het verborgene en niet voor het oog van de mensen. Zo begrijpen we zijn laatste wens, in alle eenvoud begraven te worden in het midden van zijn parochianen van Eke.

Dierbare konfraters, gedenk mij in een laatste vriendengebaar, aan het altaar van de Heer. Dierbare familieleden, mijn dank voor uw genegenheid. Dokters, zusters en verpleegsters, vooral mijn trouwe huishoudster U moet ik danken voor uw uitstekende diensten.

De families SCHOORENS, GEENENS, AELGOET en CARDON, danken U voor uw medeleven.